

לִיכָנָה מוֹנֵלֶת. עֵינַי
קִי ע"צ חד"ה
י' תוס' ד"ה היל"ל
וְלֹא שִׁיחַ לְמִי
בְּתֵל לְמִשְׁרָא. ע'
ה. ע"א בְּחוֹס' ד"ה
חֹל וכו'): תוס'
ז' וכו' לְהִבִּי אֵיבִי
י. ע' מִנְחוֹת דף נו'
חוֹס' ד"ה כֵּס:

מִשְׁתַּחֲתָה אֶת מִזְבֵּחַ הָעֹלֶה
 כָּל בְּלִיּוֹ וְקִדְשָׁתָה
 הַמִּזְבֵּחַ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ
 וְקִדְשֵׁי: (שְׁמוֹת מ, י)
 מִזְבֵּחַ הָעֹלֶה וְאֵת
 בְּלִיּוֹ וְאֵת הַכִּזְיָה וְאֵת
 (שְׁמוֹת ל, כח) קִרְבֵּן
 וְאֵת תְּקִירָבּוֹ אֹתָם לִי
 הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵעָלוּ לִרְיָה
 יִדְּחֵם: (וַיִּקְרָא ב, יב)
 וְקִדְשָׁתָה וְהָיָה קִדְשֵׁ
 יוֹם כָּל הַזֶּה וְהָיָה בְּהֵם
 וְקִדְשָׁתָה: (שְׁמוֹת ל, כט)

י בי רב. קיימא לן אמרי
רב רב המנוח צפ"ק
דערין (דף י'): [ב"ק קו. ועי'
פג:]. תניתוה. משנה
היא [רשב"ם ב"ב פה:].

[illegible]

אָדאָ דירדו. מן המצבם לאסר עמוד
השחר מיצבי לך. מי הו' פאָר לנים
ונפסלים צעמוד השחר, ותנן פסולים"
יפ' אס ירדו לא יעלו, או דילמא אין
לינה מועלת ולא נפסלו ויחזור ויעלם:
השחרין מדמינן דה. למצבם. שאין להם
הפנים נפסל עליו אס לן צו לאסר
ומנו: דתנן אפילו היה על השחרין
מים ב'. במנחות מן לה. 'סידר את
הללם ואת הבזיין באחד בשבת
והקטיר את הבזיין [בשבת] פסולה,
לפי שמוספים (בשבת) ומן. שגרירין
לעמוד עליו שבעת ימים, 'פירד יעשה'
וה' שסידרם באחד בשבת, 'זיטפה
לשבת הבאה. שפסלו היא' כו': או
דילמא 'קרבן עורה מדמינן דה.
דקא רכפת בגין היא פנוסה, ולא פלי
שרת פשלתן: מקביר ודו'ה' ש'עלם.
דפסלו אמרין לינה מועלת בראש
המצבם מסקין להו צמערסה, 'שהרי
פסולין שעלו לא ירדו: רבא אמר דא
יעלו. דלינה מועלת וקו להו פסולין,
'ריון דירדו לא יעלו: את המוצב'.
'ומשקף את המצב' לרבות את
הקצב: ה"ג ג'י שרת מוצן, י' ר'פ'
המוצב דהו 'קדש': מהו ש'יבדשו
פסולין. הוא כבור לעגן פדיון
קמיעעא ליה, כגון מנחה טמאה
שקדשה בכלי שרת, מי קדשה קדושת
היוצר ולא נפקא להו לחולין, דקדשה
כלי מע"פ שהיא טמאה, או לא
קדשה, ויתנן^ט 'המנחות והנסכים
שנעממו יש' [להסן] פדיון ואס

מִשְׁקָדָשׁוֹ בְּכָלִי נִמְאָמִים חֵין לָהֶם פְּדִיּוֹן
לָהֶם פְּדִיּוֹן: א"ף לְבַתְּחִילָה לְיִצְחָק בְּ
(* וְשִׁקְבָּלוֹ פְּסוּלִין וְזָרְקוּ אֶת דָּמוֹ. חֵם
(* מִכָּאן שִׁיד לַע"ז

לְחַמּוֹ שֶׁל מִצְרַיִם. מ"מ תִּמְחָה, לָמָּה לֵאמֹר
עֵנִי, דַּעֲלִישׁ
פָּרִישׁ מִצִּיּוֹ. וְאִם, לְרִצֵּי יְהוּדָה דִּלְגָּה
כְּבֶשֶׂת. וְיִלְי, דְּשִׁמְחָה ז' א
כָּרִי שָׂרָת מַהוּ שֶׁנֶּחְדָּשׁוּ אֶת הַפְּסוּלֵי
דְּמִקְדָּשׁ מִקְבָּלוּ פְּסוּלִין וְחֲרָקוּ כָּ
כְּשֵׁרִים, לְכַסְּתָּהּ יַעֲלוּ אֲרִיצִים, דְּזִרְקָהּ
וְלִזְרָק. כָּךְ פִּירֵשׁ בְּקוּנְטְרוּם. וְחִימָה לֵאמֹר
יִרְדּוּ, מִשְׁמַע הָאֵל לְכַסְּתָּהּ לֹא יַעֲלוּ וְאִשָּׁה
וְיִזְכָּר דְּמָה וְנִקְטָמָה דְּמָה אֲמַאי לֹא יַעֲלוּ
חוּל דְּהוּה לִישׁ כִּיְרֵדוּ. וְכֵן נִתְקַרֵּב בְּדַס
וְיִזְכָּר דְּחָבָא מִשְׁמַע דִּיר' וְיִזְכָּר אֵית רַחֲלֵי מִתּוֹ

חצות שני עובלתן;
השחר עובלן. אמרי
חסדא, ומה חצות ש
עיכול, עמוד השחר
שעושה עיכול. פירש
לאחר עמוד השחר,
עובלתן; רב חסדא אמו
מתקין לה רב יוסף,
בראש המזבח משיא
היבא דמשכחא להו
שלחו מתם, הלכתא
אמר רבי חי'א בר אפי

וְהַחֲזִירִין אַחֵר הַצֹּט, לֹא
תֵּנָּה בַּר קֶפְרָא, פִּירְשׁ
לְאַחֵר הַצֹּט, וְיֵצֵאִין מִי
פֶּפֶא לְאַבִּי, וְכִי מֵאַחֵר
בָּרַב יוֹסֵף, וְאָמַר רַבִּי
בַּר קֶפְרָא, רַבָּה וְרַב הֵי
לֵיהּ, בְּשִׁמְיֹנִים. בָּעָא מִי
מוֹעֵלָה בְּרֹאשׁוֹ שֶׁל כ
בְּרֹאשׁוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ. הִיכִי
הִשְׁתָּא לָנוּ בַּעֲזוּרָה אִמְרַ
שֶׁל מִזְבֵּחַ מִיבַעֲיָא: וְאָלִ
לֵהּ, דִּתְנֵן, ^א בְּאִפְּלֹי תֵּן
אֵין בְּכַד כְּלוּם, אוּ ^ב
אָמַר לֵיהּ, אֵין לִינָה
קִיבֻלָּה מִינִיהּ אוּ לֹא
^א אִיבָרִים שֶׁלָּנוּ בַּעֲזוּרָה
הַלֵּילָה, יִלְנוּ בְּרֹאשׁוֹ ^ב
לְעוֹלָם; יִרְדּוּ, רַבָּה אִמְרַ
יַעֲלוּ; שְׁמַע מִינָהּ לֹא
מִינָהּ: כְּשֶׁם שֶׁהַמִּזְבֵּחַ
^א הַנּוֹגֵעַ בַּמִּזְבֵּחַ, אֵין
מִנּוּן, תִּלְמוּד לֹמַר ^א ^ב
מִנּוּן, תִּלְמוּד לֹמַר ^א ^ב
^א בָּעָא מִינִיהּ רִישׁ לְ
שְׁרֵת מֵהוּ שִׁיקְדְּשׁוּ אֶ
תְּנִיתוּהָ, כְּשֶׁם שֶׁהַמִּזְבֵּחַ
הָרִאשִׁי לָהֶן, כִּד כְּלִינִי
לְכַתְּחִילָה לִיקָרֵב קְמִיבַעֲזוּרָה

א"ל תְּנִיתוּהָ. דִּמְקַדְשֵׁין וְאִין
יִבְעֵיָא לִי. וְלֹא לְעִמָּן פְּדִיּוֹן:
וְגַם הַבָּשָׂר לֹא יִרְדּוּ: מַאי לָאו
שְׂקִיבְלוּ

פירן מסחילה לפי סברתו, כי רמזין שום פסוק: יש על דבר זה עזרה מקדשת במזבח, אמר עזרה מקדשת במזבח היינו כשי פירש בקונטרס דלענין פדיון דמו, מאי לאו עקבלי פסולין מעליהם? היא חף על אב דקבל ידו, דא"כ תיקשי ליה מתניתי? דנתקבל הדם בכשרות בכלי ר"ש, פיו דכלי שרת מקדשין הפסולין, דלמך^(*) ישפך לאמה

שים לכתחלה ובפ"ד דמנחות (י.) משמע

מִמָּוְרֵי בִּי רַב, מִ"ט דְּרַב חֲסֵדָא. אֲפָּה עַל גַּב דְּלִמְרֵי בִּי רַב רַב הוּנָא^א, וְרַב חֲסֵדָא פִּלְמִינְדִּי^ב, שְׂמַח רַב הוּנָא נְמִי לִמְרָה יִירֵשׁ טַעְמוֹ, וְהֵשִׁים קִצְעָה בְּלִשְׁוֹן זֶה 'מ"ט דְּרַב חֲסֵדָא'. אִי נְמִי, לֵינוּ שָׂרַב הוּנָא רִגְלִי לְשִׁפְסֵי דְרַבְרִי, קְדָאמֵר בְּגִיטִין (דף י:.) חֲסֵדָא שְׂמַח וְחֲסֵדָאִין מִלְּפָה, וּבְמַסְכַּת שְׁבִית (פב.) חֲסֵדָא אָמַר, עֲמוּד מ"ט לֹא שְׂכִיחַת גַּבִּי רַב חֲסֵדָא רַב, מֵאִי טַעְמָא דְרַב דְּמַחֲדָּן שְׂמַעְתִּיסָהּ:

מֶה חֲצוֹת שְׁאִין עוֹשָׂה לִינָה בַּיּוֹם.
וְדָבָר לְטַעְמָהּ דְּחִית לִיה
בְּסֻמוֹף אֵין לִינָה מוֹעֵלָת בְּרָאשׁוֹ שֶׁל
מוֹצָא, וְלִית לִיה ק"ו דְּרַב תַּסְדָּא,
דְּחִיבָא לְמִסְרַף מֵה לְחִזּוֹת שֶׁכֵּן עוֹשָׂה
עֵיבוֹל בְּרָאשׁוֹ שֶׁל מוֹצָא, דִּלָּם פִּסְקֵה לֹא
יִסְחֹר, תֹּאמַר בְּעֻמּוֹד הַשֹּׁמֵר שְׁאִין לִינָה
פּוֹסְלָת בְּרָאשׁוֹ שֶׁל מוֹצָא. כִּךְ פִּירֵשׁ
ה"ר מִנְחֵם ז"ל:

וְרַב הַסֵּדָא אָמַר אֵין בְּהֶם עֵיפֹל
 דְּעוֹלָם. וְלִכּא לְמִימַר דְּעַמּוּד
 הַשֹּׁמֵר שְׁנֵי יַעֲשֶׂה עֵיפֹל מִקַּל וְחֹמֶר
 דְּמָנוּת, שְׁהֵי אִינוּ עוֹשֶׂה לִנְיָה אֱלָא
 לְתַרְבּוּתָא הַיּוֹם שְׁלַפְנוּ:

הִלְכָּתָא פֿירוש, פֿירוש, יִפְסֵה אָמַר, וְאִין זֶה פֿסֵק הִלְכָּה, וְאִין זֶה פֿסֵק לְמִשְׁחָא; דְּהָא לְנִסּוּף נָמִי מוֹכֵחַ דְּלָא פְּלִיגִי עֲלֵיהּ וְאִ"כּ הִלְכָּה לְמַה לִּי:

לא נהנינו. רבינו היה מפרש מן הפורה, מיון ששם לקחו של מנצח, ומ"מ ילאו מידי מעילה, דבין דתנות עוקלס נעשית מנאות ולא מורה בהם מעילה:

לְשַׁלְחַן יָמִים רַבִּים.
מֵאָה לִקְרַקַּע מִדְּמִינוֹ.
בְּרֹאשׁוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ.
תָּא שְׁמַע, דְּאִיתְמַר,
מְקַפֵּר וְהוֹלֵךְ כָּל
מִזְבֵּחַ מְקַפֵּר וְהוֹלֵךְ
שְׁלוֹ. רַבָּא אָמַר ר' לֵא
קִיבְלָהּ מִיְיָהּ. שְׁמַע
מְדַרְשׁ כּו': תְּנוּ רַבְּנָן,
אֵלָּא מִזְבֵּחַ, כִּבְשׁ
הַמִּזְבֵּחַ.^ט כְּלֵי שֵׁרֶת
הַנוֹגַע בָּהֶם יִקְדָּשׁ.
מִרְבִּי יוֹחֲנָן, ^יכְּלֵי
הַפְּסוּלִין. אָמַר לִיה
הַכִּבְשׁ מְקַדְּשִׁין אֶת

מִקְדָּשֵׁינוּ. אָמַר לֵיהֶ, וְהִם מִשְׁמִיעֵנוּ לִישְׁנָה יִתְּרָה דְלָפִילוּ
 לִי. הֲהָא נְבוּי תַגִּינָא. עַל הַשְּׁלֶחָן כֹּי. וְהָסֵס דְפִרְיָן בִּין
 שְׁקִיבֵלוּ דְלִילָה אִינוּ מְחוּסַר וְמִן פִּי שְׁמַשִּׁי
 וּמַשְׁנֵי בִין דְנִקְדָר שְׁלָא קְהֻלְתּוּ נַעֲשָׂה כְּמִי שְׁסֻדְרוּ הַקּוֹף,
 חֲסֵמַע אִם סֻדְרוּ קְהֻלְתּוּ נִפְסָל בְּלִינָה, יִ"ל דְחָתָא לְמִימַר דָּאֵס נִקְדָר
 לִילָה בִין דְלִילָה אִין מְחוּסַר וְמִן נִפְסָל בְּלִינָה, חֲזַל נִקְדָר קְהֻלְתּוּ
 מִשְׁנֵי בִיּוֹם הַשַּׁבָּת, חֲפִילוּ הִיָּה שֵׁם יְמִים רַבִּים אִינוּ נִפְסָל, דַּעֲשָׂה
 גְּלִי שַׁבָּת מִקְדָּשׁ שְׁלָא בְּזִמְנוּ, שְׁאֵי שְׁלֵחָן דְלִינּוּ נִפְסָל עַלְיוּ כֻּלָּל בְּשׂוּם
 אִינוּ נִפְסָל חֲפִילוּ כִי נִקְדָר קְהֻלְתּוּ (הִתְהַה):

וְיִתְּנוּ לָהֶם לֶחֶם לְרִצּוֹן בְּנֵשׁ, הֵא עֵינֵי דִירָד עֵינֵי רִלְפָה יַעֲנֶה, כֵּן שֶׁפֶן
 לְהַקְטִיר עֲלֶיהָ, חֲלָל פְּסוּלִין לֹא, *לְכִי אִינְטֵרְוִי קֹרָא:
 . אֲמַר לִיָּה תִּנְיָנוּחָה כּו'. א"ל בְּתַחֲלָה לְיִקְרָב קִמְיַבְּנָא לִי. וּפְשִׁיט
 קוּ פְסוּלִין, דְּמִשּׁוּם וְחָקוּ פְסוּלִין אִם עֵלֹ לֹא יִרְדּוּ, הֵא אִם וְקִרְוָהוּ
 פְסוּלִין, דְּכָלִי שָׂרָה שֶׁפָּגְלוּ צוּ הֵדֵם מִקְדָּשָׁם פְּסוּלִין לְכַסְחָלָה לְקִרְב
 הֵלֵן וְהִינָא וְהִסְמָא וְשִׁנְשָׁט חוֹךְ לִמְנוּ וְחוֹךְ לְמִקְוָמוּ כּו' אִם עֵלֹ לֹא
 , דְּהָא לֹא חִירִי מִיָּדִי בְּתַקְצֵל בְּסִסוֹל וְנִזְרַק בְּסִסוֹל. וְעוֹד, לְנִי דְמָה
 הַפְּסוּלִין לְכַסְחָלָה לְקִרְב. וְאִרְרִי לְדוּחֹם כֵּן הִי כְּגוֹן שֶׁשֶּׁפֶן עָפָה בְּכָלִי
 וְאִמְרִינֵן לְיִקְרָב, מִיָּרִי בְּהִי. וְכֵן הֵא דִּשְׁנֵן (מִנְחוֹם 97 פ:) וְהַנְחוֹם
 וְהַפְּסִיטִים

אין מקדשים דבועא מניה ר"ל כו' (עיין בהמשך דברי החסידים בענין) ופ"ה התם כגון שנמסרה דת

בין העגולים לרשות הרבים. שלפני הבוצרים, ריחיד. שלאחר הבוצר, רשות הרבים. איך בזמן שהרבים נכבדו בזו ויוצאים בזו.

נר מצוה
 א מ"א פ"ג מהלכות מעילה
 הלכה יב:
 ב מ"י פ"ה מהלכות
 תמידין ומוספין הלכה יג:
 ג ד מ"י פ"ג מהלכות
 פסולי המוקדשין הלכה יא:
 ד ה מ"י שם הלכה יז יט:

[illegible]

ויהי שני מלך פס' בקונטרס
 לענין פיוני פון זכר
 א"י בתחלה
 יציר
 בקביעת א"י פון אלו שרת
 מקדש פסולין בתחלה
 כאילו עלו על מנחת דקדק
 לא דרו אז ע"ז לענין
 פסולין במעשה לו (א"ל ענינה)
 (אז נמי ענינא) שקבלו פסולין
 ודקא אז דבר אר ומתקני
 שקבלו פסולין והדר
 פסולין דפסולין בתחלה
 [משמע] לתחלה לא יעלו
 וקבלו בריבוי דקא משום
 דכשרו פסולין ודקא פסולין
 דנגמר בפסול איפסול ליה בשר
 בבורות פסולין דלא יעלו
 לתחלה אבל אקבלו פסולין
 ונגידו אר ששרשו פסולין
 מעלי אז חל פקדושי כלי
 שרת אע"פ שקבלו פסולין
 אפי' בתחלה נמי יעלו
 ומיטרינו וכו' חזן דקון
 לתחלה לפקדושי שרת
 אע"פ שקבלו פסולין וכו' חזן
 שרת מקדש פסולין
 לתחלה
 יציר
 ומקאמר לתחלה יציר אקבל אר
 במעשה לא מכלל לתחלה נמי
 אקבל מעלי חל יציר בריבוי
 אלא ולפי' לא היה לו לומר
 אלא יציר אקבל אר
 אלא על מנחת דקדק אלא

הוא בסביבות 100 קילושאר לקובץ למחלקה למימון אלמנה ופשיטא חתם דא' מקל' שי' והוא פשיטא ודמקל' שי' דא' וק' מקל' לדמאי פשוט דם לפשוט אימונים וחזקת אי' הפשוט באימה